

Jako fanoušek FK Mladá Boleslav bych měl při středečním finále fotbalového poháru držet všechny palce pražské Spartě. Jedině v případě jejího vítězství by měli boleslavští fotbalisté blízko blizoučko do pohárové Evropy, a to i ze čtvrté příčky Gambrinus ligy. Ale nešlo to. A může za to jediný člověk - olomoucký trenér Petr Uličný. To kvůli němu jsem držel palce olomouckému týmu, protože tenhle úžasný trenér si prostě za dlouhé desítky let své trenérské kariéry úspěch zasloužil. Ono vítězství v poháru si ale za předvedený výkon desetkrát zasloužil celý olomoucký tým.

Petr Uličný měl a má můj obdiv nejen za to, že v zimě přerušil své "čerpání důchodu", aby pomohl klubu ze svého města, který na tom byl mizerně, ale hlavně proto, že když trénoval v lize, bylo na co koukat. Impulsivní trenér s otevřeným srdcem, který prožívá celé zápasy v jakémsi transu v maximální blízkosti hráčů u postranní čáry, kouč, který široce gestikuluje, řve, povzbuzuje. A taky dává najevo, když se mu něco nelíbí. Kolikrát si také šel na disciplinárku pro pokutu za nevhodné chování.

Vždycky jsem se ale těšil na pozápasové rozhovory s trenéry. Petr "John" Uličný mě nikdy nezklamal. Vždycky mě pobavil, nebo aspoň zaujal. Tenhle bodrý chlapík, pan trenér mezi trenéry, mi bude od příští sezony chybět. Ale odcházet se má v nejlepším, a já jsem rád, že se takového úspěchu konečně dočkal. Fotbalové mlýny asi melou.

Foto: www.fotbal.cz